

FETS I COMENTARIS

per R. PLA I CORAL

Xifres del segon bienni

Segons liquidació provisional publicada aquests dies del pressupost de 1934, el dèficit real que acusa per ara és ja de 812 milions. Naturalment, aquesta xifra enorme tindrà més aviat tendència a créixer, en proporció considerable, fins a la liquidació definitiva.

Una anterior liquidació provisional d'aquest mateix pressupost, publicada a finals de març, donava solament un dèficit 592 milions de pessetes, i 160 milions de crèdits extraordinaris. En total, 752 milions. O sigui que en cosa de mitg any un pressupost ja extingit veu créixer el seu dèficit en 60 milions de pessetes. I continua.

Ja ens anem acostant als famosos dèficits de la dictadura, superant-los i tot.

Manant republicans i socialistes — aquells que *arruinàvem el país* —, el dèficit de 1932 (primer pressupost de la República) fou 405 milions i el de 1933 a 418 milions. I això són liquidacions definitives, d'exercicis en els quals fou ordenat el caos econòmic de la Dictadura que encara pesa damunt el país.

Havien d'esser els tècnics i els financers de les dretes els que tornessin a l'alegre orgia sense cap despesa útil.

Un balanç tristíssim

El Sol fa el balanç del segon bienni. *Balanç tristíssim, a base de claudicacions, persecucions, desvirtuació de la República.*

«Que obra de utilidad nacional han realizado, aparte de servir de sedante a anteriores convulsiones? ¿Que problema vital del país han resuelto? Díganlo los miles de obreros en paro forzoso; díganlo los millares de agricultores que tienen en los trojes los trigos invendidos de dos cosechas; díganlo los industriales que tienen sus fábricas reducidas a un tercio de producción; díganlo los comerciantes que han tenido que traspasar sus negocios o simplemente cerrar sus tiendas.

Una amnistía. ¿Es eso todo, una amnistía marcadamente, exclusivamente partidista?

Toda la labor de estas Cortes ha consistido en derogar las disposiciones legales que habían votado las anteriores Cortes constituyentes, como si no debieran existir una obligada continuidad legislativa y como si el Parlamento fuera el nuevo mito de Penelope, tejiendo su tela de noche para deshacerla durante el día.

Jamás Cortes algunas tuvieron via libre como estas. Se ausentaron de ellas las oposiciones más batalladoras.»

Catalunya recobrarà plenament la seva autonomia

—Així com tinc confiança en el restabliment de la vida constitucional i republicana, en una actuació de govern que, recollint les experiències del passat,